

Istoricul „Casei Nanu -Muscel”

La începutul secolului XX, doctorul Ion Nanu-Muscel era unul dintre cei mai cunoscuți medici din București. Preda semiologie și clinică medicală la Universitatea de Medicină din București, lucra ca medic la spitalele Filantropia și Colțea și era, vorba lui Caragiale, membru în variate „comitete și comiții”.

El a inventat primul analgezic și antigripal românesc, pe care l-a fabricat și vândut cu succes. Făcea și politică și a fost ales senator pentru mai multe mandate. Starea materială îi permitea să-și construiască o casă pe măsura prestigiului său în societate. În anul 1908, în urma unei licitații organizate de primărie, a câștigat dreptul de proprietate asupra unui teren din Piața Romană.

Probabil că în alegerea medicului pentru construirea casei sale a contat și faptul că lotul vecin de teren fusese cumpărat, cu ceva timp înainte, de un alt intelectual de elită, cu care se cunoștea, academicianul Sabba Ștefănescu, considerat unul dintre părinții paleontologiei românești.

Construcția vilei, realizată în perioada 1909-1911, a fost făcută după planurile lui Ernest Doneaud, un arhitect român provenit din părinți francezi naturalizați la noi în țară, considerat în acea epocă unul dintre cei mai buni proiectanți de case și clădiri administrative din România, dovadă fiind numeroasele comenzi pe care le-a onorat.

Doneaud a îmbinat stilurile Ludovic al XV-lea și Ludovic al XVI-lea, a folosit elemente de Art Nouveau și Baroc, iar doctorul Nanu-Muscel nu a făcut economie de resurse financiare. Piesele de feronerie și intarsiile de marmură, finisajele externe și interne, lambriurile și tavanele casetate, scara interioară monumentală din lemn au făcut din casa doctorului Ion Nanu-Muscel o bijuterie a Bucureștiului acelor vremuri.

După Primul Război Mondial, Bucureștiul a început să se dezvolte vertiginos. În anul 1924, când a început în vecinătatea imediată a „Casei Nanu-Muscel” construcția Palatului Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale, doctorul s-a opus. Perspectiva unui mare șantier care să-i turbure liniștea nu-l încânta. A revenit la sentimente mai bune după ce constructorii se pare că l-au despăgubit pentru „deranj”.

În 1938 doctorul Ion Nanu-Muscel a decedat. Văduva sa, Matilda, a început să se confrunte cu dificultăți financiare și a încercat să găsească soluții pentru întreținerea clădirii. A închiriat o parte din casă profesorului de farmacologie Socrate Lalu și a inițiat discuții cu conducerea Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale în vederea transformării clădirii în reședință pentru profesorii pensionari și studenții merituosi ai universității.

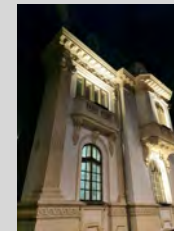
În anul 1947, presimțind probabil că va veni naționalizarea, văduva lui Nanu-Muscel a propus conducerii Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale să îi doneze clădirea dorind în contrapartidă ca ea și un băiat al său cu dizabilități să poată locui acolo până la sfârșitul vieții, precum și o rentă pe viață. Donația, de principiu acceptată de către Academie și Ministerul Învățământului, a fost tergiversată până când clădirea a fost naționalizată.

În timpul dictaturii comuniste „Casa Nanu-Muscel” a adăpostit mai multe instituții de stat. Din perioada aceasta a început lunga agonie a clădirii, știut fiind că regimul totalitar nu prea pune preț pe artă și istorie. Încet, dar sigur, finisajele și elementele de decor se depreciau.

Acest proces a fost accelerat după 1990, când clădirea a schimbat succesiv mai mulți proprietari. Prin anii 2010 aceasta ajunsese o semi-ruină.

Renașterea s-a produs după 2012, când Academia de Studii Economice din București, făcând un efort financiar considerabil, a cumpărat-o de la o firmă aflată în insolvență. Începând din acel moment, ASE s-a implicat în renovarea și restaurarea ei, după planurile inițiale. În anul 2013, „Casa Nanu-Muscel” a fost declarată de către Ministerul Culturii „Monument istoric de categoria B”, fără ca Academia de Studii Economice să fie înștiințată în prealabil.

Acest demers a complicat foarte mult planurile de restaurare și renovare ale clădirii, iar lucrările începute în toamna anului 2015 au fost stopate de către conducerea Ministerului Culturii pe motiv că se demolează casa (cea ce, în timp s-a dovedit a fi o nedreptate creată universității). Lucrările au fost reluate în anul 2020 și finalizate anul acesta, cu ocazia împlinirii a 110 ani de la înființarea universității.

„Casei Nanu-Muscel” i s-a redat parfumul de epocă și rafinamentul decorațiilor inițiale, recăpătându-și farmecul și frumusețea de pe vremuri, ceea ce într-un cuvânt putem spune că a renăscut. De asemenea, tot aici se va afla și Muzeul ASE, care va găzdui o impresionantă colecție de artă aflată în patrimoniul instituției și care va face cunoscută istoria universității noastre cu personalitățile ei. În acest spațiu vor fi organizate evenimente culturale, sesiuni de comunicări, conferințe și colocvii. Muzeul ASE are ambiția de a se poziționa pe un loc important pe harta culturală a Bucureștiului.